

BÉKA... 1.

Szín-Vonal Alapfokú Művészeti Iskola tanulójának munkája

Lektorált változat

A VERSLISTA által kiírt nyílt pályázatos írásokból – PDF-ben – 2019

Lektor: Kutasi Horváth Katalin

A pályázatra 30 írás érkezett be.

A zsűri döntése alapján

I. helyezett lett:

Kupás Virág: Békának szárnyakat?

II. helyezett lett:

Domokos Edit: Béka-nász

III. helyezett lett:

Szűcs Terézia: A varangy és az Isten

című írása.

Gratulálunk!

Kutasi Horváth Katalin: Alíz

Egy nagy birtokon éldegéltünk, pontosabban a birtok legromantikusabb, legtávolabbi végén, egy lakályos tó partján. Itt aztán igazán minden adott volt a boldogságunkhoz! Szitakötők, rovarok, férgek, csigák, pókok... A szellő zúgása kíséerte dalunk, a madarak csiripelése díszítette szólamunk, s időnként egy-egy ló nyerítése tette teljessé a harmóniát.

Volt, aki a kövek között lapult, volt, ki a levelek fedezékét vagy a rugalmasan hajló nádszálak, esetleg a tóparti kövek egyikét választotta, más meg tüntetőleg a kis fahíd korlátjára ült, vagy a látványos szökőkút vízfátyola mögött tanyázott. Hát mi sem vagyunk egyformák...

Ha kedvünk szottyant, váratlanul hatalmas csobbanással vetettük magunkat a tavacskába, melynek felszíne oly híven tükrözte vissza a finom kis rovarok, valamint békatársaim és jómagam ábrázatát. De ebben az idillben a legszebb pillanat mégis mindig az volt, mikor megjelent Alíz, s fehér Ábrándjával együtt a tófelszín visszavetítette tökéletes harmóniájukat. Összetartoztak. Kecses volt a ló, s kecses a lovasa. Nem is lehetett eldönteni, ki szereti jobban a másikat. Ekkora elragadtatást és elfogódottságot egymás iránt! Alíz és lova szeretett békés kis tavunknál hosszasan elidőzni, szívesen hallgatták rögtönzött koncertjeinket.

Egy nap azonban Alíz csak úgy, egymaga sétált ki hozzánk, s biztos állíthatom, ennél szomorúbb arcocskát még egyikünk sem látott, ilyen mélységesen fájdalmas, vesztes tekintetet még nem tükrözött vissza soha szeretett kis tavacskánk!

Meghökkenésünkben elfelejtettünk kuruttyolni, a szellő is azonnal elállt, minden madár rögtön elhallgatott, senki nem moccant, a tó is csak ijedtében rezzent egyetlenegy. A lány sóhajából kiérettük gyászát, magányát, s ösztönösen megérettük, mire lehet szüksége. Leghamarabb a szellő kapcsolt. Elkezdte cirógatni, derűt, vigaszt próbált fülébe duruzsolni. A madarak finomra, lágyra színezték kicsit élesebb hangjaikat, s Alíz egyből tudta, hogy neki szól a melankolikus, szép trilla, s hálásan adta át magát a természet dajkálásának.

Társaimmal mi is fel-felkvartyogtunk most már a tőlünk telhető leglátványosabb, legzengzetesebb tónusban, de valahogy nem voltunk elégedet-

tek az eredménnyel. Alíz ugyan kedves, szelíd - de ugyancsak erőtlen, bágyadt - mosollyal figyelte próbálkozásainkat, s éreztük, nagyon is hálás az igyekezetünkért. Mégis, ahogy összenéztünk társaimmal, elhatároztuk, hogy gyakorolni fogunk, s igazi, rendkívül egyedi, még soha nem hallott koncerttel próbáljuk majd a lány fájdalmát enyhíteni.

Rájöttünk, hogy az kevés, ha mindenki a maga esze szerint próbál egy-egy szebb hangot kiadni magából, s különösen nagyon nehéz valami igazán tetszetős hangzatot teremteni, hát még valami fülbemászó daltalant megszólaltatni! Így aztán hamarjában választottunk egy karmestert, s még csak nem is vitakoztunk azon, ki legyen az. Hamar kiegyeztünk, hisz célunk a gyors harmónia megteremtése volt. Alíz gyásza összekovácsolt, s egy pillanat alatt fegyelemre, józanságra sarkallt minket.

Nem az volt a cél, hogy bármelyikünk is kitűnjön a többi közül, senki nem akarta egymagának a figyelmet, az elismerést, csak szerettünk volna valami lélekemelőt előadni, amitől egy kicsit könnyebb lesz az elnehezült szív, s nem elnyomja a kongó ürességet, hanem megtölti...

Így aztán éreztük, hogy napról napra szebb, másabb, mélyebben ható, kellemesebb az összhangzat, s hogy Alíz is elégedettebben, békésebben szemlélődik a szívében őrzött fájdalom ellenére, s néha már majdnem felderül az arca néhány pillanatra.

Az egyik nap Alíz egy legény oldalán jelent meg, aki - úgy láttuk - valamelyest feledtette vele a bánatát, de éreztük, még mindig túl sokat gondol Ábrándjára. Egyszer csak lóháton jöttek, ketten ülték meg az Ábrándra emlékeztető csodaszép lovat. Olyan jó volt látni, ahogy felénk szárnyalnak! Szabadnak érezték magukat, megszépítette őket a vágta. Pár nap után pedig már két lovon jöttek a fiatalok. Milyen szépek voltak mindketten! Mennyire összetartoztak lovaikkal... és egymással!

Na, erre a szellő egyből összekuszálta huncutul a hajuk, a madarak róluk kezdtek fecsegni jókedvűen, mi pedig összevissza kuruttyoltunk örömeinkben, ahogy épp jólesett, függetlenül attól, volt-e összhangzat vagy sem... Nem éreztük már, hogy szükség lenne karmesterre. Lasacsakán visszatért minden a régi kerékvágásba, s ez így volt jó, így volt természetes, így volt igazán élvezhető a látszólagos hangzavar.

Holécziné Tóth Zsuzsa: Kígyót, békát összehordott...

„Kígyót, békát összehordott” – szokták mondani arra, aki mindenféle sületlenséget beszél. De nekem ez a mondás a közelmúltban azért jutott eszembe, mert Berci cicánkról beszélgettünk a szomszédasszonnyal, aki bizony volt, hogy valamelyik szomszéd halastavából hordta haza a szép nagy aranyhalat, de tett már le a hálósoba teraszára döglött patkányt is, és egyszer a gyepen egy siklóval vívott épp, mikor Robi fiam észrevette. Először alaposan meglepődött, amikor a macska előtt meglátta a már összegömbölyödött, több helyen vérző, mozdulatlan kígyót – és első gondolata az volt, mi van, ha az valami mérges kígyó, és megmarta a macskát. Hiszen siklót ő még soha életében nem látott, legfeljebb fotón. Próbálta odahívni Bercit, de az persze rá se hallgatott, csak őrizte a zsákmányt, és leste, hogy mozdul-e még. Gyorsan bement hát a kamrába egy nyeles lapátért, és miután lefotózta a „zsákmányt” – hátha védekezéséppen megmarta a macskát, és esetleg meg kell mutatni az állatorvosnak, miféle kígyó volt -, kivitte a ház mögötti földútra a látszólag élettelen kígyót, ami persze tíz percen belül eltűnt, hiszen csak halottnak tettette magát. Miután a kígyót kitessékelte, szemügyre vette Bercit, de azon semmilyen harapásnyomot nem észlelt, így azután csak kíváncsiságból küldtük el a kígyós képeket az állatorvosnak, aki megerősítette, hogy mindössze egy ártalmatlan, de védett sikló volt az áldozat. De hozott már nem egyszer szép zöld gyíkot is, egeret is a küszöbre – és sajnos néha madártollat is találtunk a kerti garnitúra alatt.

- És békát? – kérdezte Muci, miután jót nevetett a most épp a fűben lustálkodó, látszólag teljesen ártatlan Berci cica sztorijain.

- Nem, azt ő nem, de Robi, amikor még csak „pelenkás terrorista” volt és Szarvason sétáltunk az arborétumban, bizony huncut képpel mutatta meg nekem a tenyerében lévő kis zöld levelibékát. Máig nem ismerik be, de gondolom apukája biztatta föl, hogy hozza oda nekem, hátha megrémülök tőle. De hát én tanyán nőttem fel, nem féltem a békától, csak a hernyóktól irtóztam – de azoktól a mai napig!

- No látod, most, hogy ezt mondod, nekem is eszembe jutott, hogy amikor Imi és Csabi még kicsi volt, anyukámnak milyen kalandban volt része az unokái miatt! Elmeséljem?

- Hát persze! Úgyis épp állatos sztorikat írok egy pályázatra, jöhet! Ezután helyet foglaltunk a szaletli alatt Berci cica mellett, és Muci elmesélte, hogy mikor már Szegeden laktak, a nyári szünetben a fiúk legtöbbször Juhász mamánál töltötték a napjaikat, mert ott a közelben volt egy park, és benne egy kis tó, ami körül lehetett biciklizni. Persze néha vittek horgászbotot is, de hát abban a tóban béka több volt, mint hal, így aztán azt hamar megunták. Kitalálták viszont, hogy másnap visznek le bicskát meg zsinórt, és megpróbálnak a környék bokrairól levágott ágakból kis tutajt építeni. Este otthon Imike meg is rajzolta a tervet, és a nagypapától kunyerbáltak hozzá egy ruhazsebkendőt vitorlavászonnak.

Másnap reggeli után, amikor kiértek a tópartra, nagy bőszen nekiláttak az ágak beszerzésének, és közben azon tanakodtak: ki fog majd a tutajon utazni? Azt már az anyukájuk sem tudja, melyik találta ki végül, hogy a tutajon majd egy békát utaztatnak, de mindenesetre amint megláttak egy tavirózsalevélen sütkérező kecskebékát, az előző nap kint felejtett szákkal a nagyobbik fiú ügyesen kiemelte. Csak ekkor jöttek rá, hogy nincs hová tenni, de aztán Csabinak eszébe jutott: neki jó nagy tépőzárás zsebe van a kantáros nadrág mellrészén, hát tegyék abba, majd ő vigyáz rá. A tutaj lassan készült, mert gyakorlatuk ugye nem nagyon volt az ágak méretre vágásában, de azért derekasan dolgoztak a tóparton mindaddig, míg a kicsi hátralépve bele nem pottyant a sáros, de egyebekben langyos tóba. Előbb ijedten felkiáltott, azután sárral kezdte dobálni a bátyját, aki ettől otthagya a félkész tutajt, és elkezdett sárgombócokat gyártani.

Mire a nagybátyám dél felé arra járt, hogy behívja őket palacsintázni, mindkét gyerek fülig sáros volt. Még jó, hogy a közelben laktak, mert így csak a lépcsőházban keltettek kisebb feltűnést, amint a sártól cupogó papucsban felbaktattak az első emeletre. Mamácska a látványtól kacagni kezdett, és úgy döntött, legjobb lesz, ha ruhástul a fürdőkádba állítja ezt a két sármanót, és lezuhanyoztatja őket, és majd utána kimossa a ruhájukat. Nos, hát a sok sártól majdnem eldugult a kád lefolyója, amit Papácska aztán szerencsésen levízpumpázott, a mama pedig lavórba tette a ruhákat, hogy majd kimossa, amíg a gyerekek ebéd után

a szobában játszanak, és talán meg is szárad, mire az anyjuk hazaér. Ezután a két srác jó alaposan belakott lekváros palacsintával, majd a szunyókáló nagypapa mellé telepedett mesét nézni. Erzszi mama viszont kis sóhajjal nekifogott kimosni a ruhákat. Gondolta, előbb csak hideg vízzel leöblíti, nehogy még a mosógépet is eldugítsa. Hát, ahogy öblögeti a kis nadrágot, látja, hogy a zsebe dudorodik. Nocsak - morfondírozott magában -, tán valami követ rejtett Csabi a zsebébe? Még jó, hogy nem tettem rögtön a mosógépbe! - gondolta és ezzel kinyitotta a tépőzárát. De ami ezután következett, arra már a nagypapa is felébredt a szunyókálásból! A zsebben ugyanis ott lapult a kecskebéka, akarom mondani Tutajos, a leendő matróz - akinek a fiúk ezt a nevet adták. Elfeledkeztek róla a nagy sárdobálásban, így amikor a papi felparancsolta őket ebédelni, szépen magukkal hozták a zsebben kuksoló tólakót. Nagymama alapján egyáltalán nem félt a békától, de azért arra nem számított, hogy az épp az unokája zsebéből fog egy lavórban landolni. Az első ijedség után fogott egy kétliteres befőttesüveget, és Tutajost abban helyezte el mindaddig, míg a fiúk ruhája meg nem száradt, és vissza nem tudták vinni a tóhoz. Persze azok először meg akarták tartani, de Mamácska biztos volt benne, hogy a lánya - vele ellentétben - valószínűleg sikító frászt kapna, ha hazatérve egy békát találna a gyerekszoba valamelyik íróasztalán. És hogy mi lett a tutajjal? Hát az nagyapai segítséggel elkészült, vízre is lett bocsátva - fedélzetén Tutajossal, aki viszont az első adandó alkalommal leugrott róla. Hálátlan béka! Nemhogy büszke lett volna rá, hogy neki ilyen napozóágya van!

Győri Nagy Attila: Dr. Busta

Busta volt az erdei tó legokosabb békája. Az egyetlen a fajtája közül, aki elvégezte az iskolát. Legalábbis a saját híresztelése alapján, mert a valóságban csak egy napig járt oda, de mivel a gólyák az egész tanítási idő alatt vágyakozva néztek rá, úgy döntött, hogy nem megy többet. Nem akarta kihívni maga ellen a sorsot. Rettenesen büszke volt erre az

egy napjára, elterjesztette a többi béka között, hogy őt ezentúl Dr. Bustának kell hívni. A jó ég tudja miért, de a többiek ezt elfogadták, és ő lett a helyi értelmiségi. Egy értelmiséginek jár a szemüveg, gondolta, majd be is szerzett egyet. Éppen a ráragadt iszapot törölgette róla, mikor hirtelen sötét árnyék telepedett a fejére. Felnézett, és némi hunyorítás után meglátta az élő rémálmát. Egy méretes gólya kiszúrta magának és szállt lefelé, egyre közelebb. Azonnal tudta, most már nincs menekvés, ahhoz nem elég gyors, ezért inkább kiáltott egyet az ellenség felé.

- Állj!

A gólya meglepődött kicsit, és hát kíváncsi is volt, így leszállt mellé.

- Mit kiabálsz te nekem? Csak késlelteted az elkerülhetetlent - nézett gúnyosan rá.

- Mire gondolsz? - játszotta Dr. Busta a naivat.

- Hogyhogy mire? Te leszel a mai reggelim - válaszolta neki és kelepelt párat a csőrével, demonstrálva, hogy innen nincs menekvés.

- Te meg akarsz enni engem? - békánk próbált határozott maradni és eltitkolni a félelmét. - Hát nem látod, hogy milyen kövér vagyok? Csupa koleszterin az egész testem. Ez ráadásul a rossz fajtájú koleszterin, ami beteggé tesz téged. Miért akarnál magadnak rosszat? - próbálkozott.

- Na, ne járasd velem a bolondját! Naponta eszek ilyen dagadt békákat, és semmi bajom. Jól megtöltitek a gyomromat - beszéd közben két lépést tett előre, bizonyítva elhatározását. Dr. Bustát már az ájulás kerülgette közeledésétől, de összeszedte maradék erejét és újrapróbálkozott.

- Talán igazad van. Bár káros a koleszterinem, de nem életveszélyes. Én azonban semmiképpen nem akarok rosszat neked, hiába vagy az ellenségem. Vallásos béka vagyok és hiszek a megbocsátás erejében.

- Mit hablatyolsz te itt össze-vissza?

- Rendben, legyen. Akkor most elárulok neked egy titkot, amit még a saját anyám sem tud. Csak azért mondom el neked, hogy megóvjam az életed.

- Na, mondd már, ne húzd az időmet, egyre éhesebb vagyok!

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

- Én HIV-pozitív vagyok - miközben kimondta, lesütötte szemeit, mint-ha szégyenkezne. A gólyának fogalma se volt róla, hogy ez mit jelent, de nem akart butábbnak látszani egy békánál, így nem árulta el.

- Engem az nem zavar - vágta rá hanyagul.

- Nem zavar? Te tudod egyáltalán, hogy ez mit jelent? - hüledezett Dr. Busta.

- Egy betegség. De még egyszer mondom, ez engem egyáltalán nem zavar. Így is, úgy is megeszlek, kár a próbálkozásaidért!

- Egy betegség? Már ne is haragudj, kedves gólyaúr, de nekem az a véleményem, hogy te még nem hallottál a HIV-ről. Még nem mondtam, de én egy tanult béka vagyok, aki még iskolába is járt. Szóval a HIV a leg-halálosabb betegség, ami létezik. Megehetsz nyugodtan, már előre megbocsátottam neked, de azt nem venném a szívemre, ha azonnal meg is halnál tőlem. Márpedig a vírustól ez történik.

- Akkor te miért nem halsz meg tőle? - nézett mélyen a szemébe a gólya.

Békánk gondolkodott pár másodpercet, majd nevetést erőltetett magára és határozottan válaszolt:

- Te még tényleg nem hallottál a HIV-ről! Én béka vagyok, az pedig köz-tudomású, hogy a békák immunisak rá. Mi csak hordozzuk a vírust, ter-jesztjük, de nem halunk meg tőle.

- Vagy úgy! - mindössze ennyit tudott mondani az ellenség, aztán rövid gondolkodásba esett. - Nem jársz túl az eszemen, én ennek utánajárok. Megkérdezem a többi gólyát, és ha hazudtál, akkor jaj neked, mert szépen lassan foglak elfogyasztani.

- Helyes döntés! Igazán kár lenne egy ilyen szép nagy madárért. Járj csak utána, aztán majd még hálás is leszel nekem, hogy elárultam a tit-komat. Igazán bölcsen döntöttél!

A gólyának hízelegtek e szavak, még senki se dicsérte a döntéseit, így kicsit kedvesebben nézett a béka felé.

- Maradj itt, ahol vagy! Én most elrepülök, de hamar visszatérek - majd fel is szállt.

Dr. Busta nem akart hinni a fülének. Tényleg megúszott egy gólyatáma-dást? Erre csak ő képes, megérdemli a Dr.-titulust. Méghogy a tó leg-okosabb békája! Ugyan már, ő az egész erdő legokosabbja! S miután

agyondicsérte önmagát, ugrott pár nagyot, ki egészen a tisztás közepéig, ahol a legtöbb fajtársa napozott a füvek között. Megköszörülte torját és jó hangosan nekikezdett mondandójának:

- Ide figyeljen a környék összes békája! Mától a nevem nem Dr. Busta, amit az eszem után kaptam, hanem a Bátor Dr. Busta, amit az eszemen kívül a bátorságomért kapok, mivel megúsztam egy gólyatámadást. A részleteket majd később ismertetem.

Domokos Edit: Béka-nász

Zenebona, irgalom,
Béka brekeg hajnalon,
Felveri a környéket
Ez a hangos nászének!

Miről szól a békanóta?
Lessünk oda a kis tóra!
Békalegény egy levélen
Szerelméhez beszél éppen:

- Ó, Te kedves békalányka,
Bár csak enyém lennél már ma!
Mert olyan szép az alakod,
E pár legyet még falhatod!

Ne törődj most senki mással,
Ne várjunk tovább a nászsal!
Szomszéd békák majd zenélnek,
Az lesz ám a hangos ének!

Körbeüljük itt a tavat,
Lesz biztos sok szúnyogfalat!
Ej, ne kéresd már így magad,
Békaszívem majd megszakad! -

Ezt mondja el újra, s újra,
Hol brekegve, hol vartyogva.
Kitartó a békalegény,
Nem hagyja el őt a remény,

Így nagy szemekkel néz a lány -
Hogy mi szép benne, az talány,
De a mázas békaszóra
Nászej borul a kis tóra.

Ságiné Szűcs Klára Mária: Ree-béka

Az egyetemi könyvtárban csend volt, a szokásosnál sokkal kevesebben időztek ott most. A kellemes, tiszta környezetben minden adott az elmélyülésre, koncentrálásra. A klasszikus, régies bútorok, a kényelmes, párnázott székek és a hangulatos, de mégis erős fényű asztali lámpák ideális feltételeket teremtettek a tanulásra. A falakon nem díszelgett semmi feltűnő tárgy vagy kép, ami elterelhette volna a figyelmet. A terebélyes zöld szobafenyők méltósággal álltak a sarkokban, kellemessé varázsolták a termet, s megnyugtatták az elfáradt szemeket.

Az egyik asztalnál fiatal nő ült, az utolsó, a záróvizsgájára készült. Erősen koncentrált, próbált minél többet megjegyezni a tudnivalókból. Precíz jegyzeteket készített, néha felemelte a fejét laptopjából és átgondolta a leírtakat. Nagyon szeretett volna sokat bevésni az anyagból, mert fontos, nehéz próba várta. Végzős a természettudományi karon, biológusnak készül. Ez létfontosságú megmérettetés, nem akarta az elért kiváló eredményét lerontani. Már biztos a helye egy országos hírű, kiváló intézet kutatólaborjában. Ezért tanult ennyit.

Kislányként is bájos volt, mostanra szép, ragyogó nővé érett. Hosszúkás arcát rövid, természetes sötétbarna haj keretezte. Nagy, barna szemeit fekete szempilla és szép ívű szemöldök olvasztotta egybe. Karcsú testén farmert és lezser, színes mintás pólót hordott. Olyan szerencsés alkattal áldotta meg az ég, hogy minden öltözékben ragyogóan né-

BÉKA... 1.

zett ki. Ennek ellenére nem bírta el magát, soha nem élt vissza szerencsés adottságaival.

Odakint sötétedett. Szeme elfáradt, a feje elnehezedett. Nincs értelme tovább maradni és kínozni magam - gondolta és lomhán pakolászni kezdett. Egyszerre egy suttogó hang ütötte meg a fülét a távolból.

- Béka!

Nem lehet, biztosan csak a fáradtság - vélte, s rámost tovább. Erre megint:

- Béka, Béka!

- Ki merészeli? - nézett most már haragosan körbe a teremben, de nem vett észre senkit. A néhány diák lehajtott fejjel, némán olvasott. S akkor újra hallotta:

- Béka! Béka! Reeé-béka!

Ennek fele sem tréfa, nem hallucinálok, tisztán érthető. Ki lehet vajon, aki szólít engem? - törte a fejét. De régen is volt! Már vagy tizenöt éve nem neveztek így. Senki nincs a közelében, aki arról a mostani fejével már igen ostobának és butának tartott történetről tudhat, legalábbis eddig az egyetemen nem találkozott egykori társaival. Megrohanták az emlékei. Elmosolyodott.

Óvodába járó, nagycsoportos kislány jutott eszébe, a régi önmaga. Kicsit félős, kicsit kényes, aki annyira vigyázott a ruháira, hogy még játszani sem akart. Homokozó, ugyan, szóba sem jöhetett! Labdázni nem szeretett, futkározni sem. Leginkább csak ücsörgött egy kispadon, esetleg képes könyvecskét lapozgatott, s türelmesen nézte vígan ugrabugráló, felszabadultan rohangáló társait.

- Rebeka! - hívta az óvó néni, gyere te is, csatlakozz a többiekhez, most mindenki körjátékozni fog. Ezt muszáj volt - emlékezett.

A nevét nagyon szerette, ebben is különbözött sokaktól. A szülei elmesélték neki, hogy régi, bibliai nevet kapott. Dédnagymamáját kereszteltek erre, de halála óta ő az első, akit így neveznek a családban. Büszke volt a ritka és különleges névre. Nem is engedte becézgetni, semmi Rebi, Rebus, vagy Rebusom, csakis Rebeka, így kellett szólítani. A gyerekeknek ez sem tetszett, nem kedvelték a kis különcöt, s ha csak tehették, kibabráltak vele. Pedig a kislány nem volt különc, csak érettebb,

komolyabb, szemlélődőbb a többiekénél. Ez az állapot lazult valamicskét az eltelt évek alatt, de a felnőtt Rebekában is megmaradt a finomság és igényesség. Komolyságát és szorgalmát tisztelték hallgatótársai, segítőkész és kedves volt mindenkivel. Népszerű, jó barátoknak ismerték.

Arra a bizonyos óvodai sztorira már alig emlékezett, jó mélyre temette el magában. Most, a béka szó hallatára, minden frissen előugrott agya rejtett zugaiból. Láttta maga előtt az óvoda bokros-fás, játékokkal teli udvarát, az óvón nénik kedves arcát, és eszébe jutott Attila is. Ez a kisfiú volt a barátja, aki gyakran mellé telepedett, beszélgettek, kuncogtak, nézegették a képeket. Ő soha nem bántotta. Több sem kellett a társaiknak, amint együtt látták őket, azonnal rázendítettek a "Két szerelmes pár, mindig együtt jár" csúfolódásra.

A történet egy kora nyári napon esett meg vele. Mindenki felszabadultan szaladgált, de Rebeka most sem csatlakozott hozzájuk. Békésen ücsörgött kedvenc padocskáján, nézelődött, álmodozott. Egyszer csak valami furcsát, hideget, nyirkosat érzett a nyakában. Rémülten kapott oda. A keze nyálkás, csúszós, sikamlós valamit érzékelt. Amikor levette, majd megismerte, hatalmas sikoltozásba kezdett, csak úgy zengett tőle az udvar. Egy ronda, szürkés, zöldes békát tartott a kezében. Rémülten hajította el, majd percekig sírt, zokogott. A gyerekek tudnak ám gonoszkodni, nem értik, érthetik még, hogy cselekedeteikkel mit váltanak ki! A bokrok alatt, a fűben találták a kétéltűt. Úgy gondolták, most megleckéztetik kényeskedőnek, nyafkának tartott kispajtásukat, így mögé somfordáltak, és a nyakába dobták az állatot. Maguk is megrémültek a kétségbeesett rikoltozástól, amelyet a kislány produkált. Az óvónénik nehezen tudták megnyugtatni Rebekát, majd szigorúan megbeszélték a történeteket a gyerekekkel. Nem kaptak büntetést, de bocsánatot kellett kérniük megbántott társuktól. Mindennek a hatása azonban csak pillanatokig tartott. Másnapról mindenki Békának csúfolta a kislányt, sőt gyönyörű és szeretett nevét, a Rebekát, jól elnyújtva az „e”-hangokat, Ree-e-békává alakították át. Így ment ez végig az oviban. Néhány kispajtásával az általános iskolába is együtt járt, s bizony ott is elterjedt a békázás, Ree-e-békázás. A lány angyali türelemmel viselte terhét, s egyre inkább nem reagált rá, ennek is köszönhetően lassan

mindenki leszokott róla, ötödikre már el is felejtették. Szorgalma, türelme győzedelmeskedett. A gimnáziumot másik városban végezte, ott már senki sem tudott erről a kis eseményről. Rebeka azóta sem nézett egyetlen békára sem, elfordult, undorodott tőlük hosszú éveken át. Tanulmányai során azonban kíváncsiságból kinyomozta, hogy a riadalmat és bánatot okozó kétélű egy erdei béka volt, ami gyakran található kertekben, emberi településeken, kedvelt helye az avar és a fű.

S most, itt, az egyetemi könyvtárban valaki erre a régi történetre emlékezteti. „Béka, Béka, Reee-béka” - hallotta ismét. Most már alaposabban körülnézett. Egy férfit vett észre, az ajtó mellett állt, s őt bámulta. Ismerősnek tűnt, de erősen gondolkodnia kellett, honnan is. A férfi mosolyogva közeledett felé. Most már ráismert, bár régen nem látta, teljesen elsodorta őket az élet egymás mellől. De kedves vonásait és a világító kék szempárt nem lehet feledni. Attila állt előtte.

- Ne haragudj, hogy Békának szólítottalak, nem bántásból, de olyan jó érzés volt meglátni téged annyi év után, s azonnal az óvoda jutott eszembe. Reméltem, hogy talán megismersz, nem tudtam volna elmenni anélkül, hogy ne találkozzak veled - mondta kedvesen a férfi.

- Örülök, hogy látlak - felelt a lány, s ölelésre tárta karját. Nem haragszom, rég volt, elmúlt, már nincs jelentősége.

Attila építész lett, a barátnőjéért jött, aki könyvtárosként dolgozik az egyetemen. Várnia kellett rá, ezért körülnézett az olvasóteremben. Akkor fedezte fel az évek óta nem látott, egykori kedves kis csoporttársát. A találkozás első meghitt pillanatait hosszú percekken át beszélgettek. Nevetve, kuncogva idézték fel gyermekkori közös emlékeiket. Attila megtudta azt is, hogy Rebeka biológus lesz, kutatóként állatkísérleteket is fog végezni.

- Igen, bizony - mondta Rebeka -, s talán még békát is fogok boncolni.

**Ajánljuk a VERSLISTA YouTube csatornáját is,
ahol több száz Verslistához kapcsolható írás videofelvételét
nézheted/hallgathatod meg: <http://youtube.hu/Verslista>**

Szűcs Terézia: A varangy és az Isten

Szép nyári nap volt, a patak partján lévő sás alig hallhatóan zizegett az enyhe szellőtől. A víz medre itt egy kicsit kiszélesedett és picinyke tavat alkotott. A varangy egy a vízből kiálló mohos kövön üldögélt és figyelte a táj neszeit. Fülelte a madarak csiripelését, a halak vetette buborék hangját a vízben. Egyszer csak valami különösre lett figyelmes. Emberek jelentek meg a patak partján, és a víz melletti fák árnyékában kiterítették plédjeiket. Az idősebbek szendvicseket, frissítőt halásztak elő kosaraikból, és vidám beszélgetésekbe kezdtek, míg a gyerekek fogócskáztak vagy labdáztak a tisztáson.

A béka egyre közeledő hangokat hallott, ezért visszább húzódott a kő mögé, és csak a szemei látszottak ki a vízből. A patak partjára, pont a békával szemben, leült egy kislány és az apukája.

- Apa, nagyon szeretnék egy kutyust! - könyörgött a lányka, és nagy, barna szemeit esdeklően apjára emelte, közben cukin csücsörített, mert tudta, hogy apja ettől meglágyul. Kék, rövid nadrágot, fehér blúzocskát és hozzá illő szalmakalapot viselt. Miközben apjához beszélt, lerúgta lábáról a szandálját, és pucér talpacskáival a part menti vizet paskolta.

- Nem kell kutyus, Kata, hiszen van már cicánk, játsszál azzal! - felelt apja. Ő is lerúgta a szandálját, és lányát utánozva belógatta a hűvös vízbe lábait. Rajta homokszínű, térdig érő rövidnadrág volt és egy világos kockás ing.

- Akkor legalább egy nyuszim lehessen! - próbálkozott Kata és igyekezett még elbűvölőbbnek látszani, mint addig.

- Na, azt aztán végképp nem, akkor már inkább a kutya! - nevetett fel apja. A béka mindent hallott. Azt gondolta, hogy Ő is szívesen lenne a barátja ennek a kicsi tündérnek. Kijebb emelkedett a kő mögül, ám ekkor meglátta őt Kata, aki talpra ugorva sikított apjának.

- Jaj, egy ronda béka! De csúnya! - toporzékol. - Menjünk, menjünk! Félek a békáktól!

Apját meg sem várva szaladt mezítláb anyjához, útközben is sivalkodva, hogy elpanaszolja, milyen szörnyű csúfságot látott.

BÉKA... 1.

A béka megrémült a nagy lármától és elmerült a patak vizében. Elő sem jött egész nap, csak később, amikor úgy hallotta, hogy az emberek távoznak a közelből. Akkor kiült a kőre és szomorúan sóhajtozott. Egyszer csak a lenyugvó nap fényében az égre emelte tekintetét, és Istent szólította.

- Istenem! Miért teremtettél engem ilyen csúfnak?! - kiáltott az égre. Isten meghallotta a béka keserves brekegését, és leszállt hozzá a patak partjára, pont oda, ahol nemrégén még a kislány és az apja üldögélt.
- Miért gondolod, hogy csúnya vagy? - kérdezte szelíd hangon a békát.
- Mert engem nem szeretnek az emberek, a kislány is megijedt tőlem és mindenki undorítónak tart.
- Te így vagy tökéletes, ahogy vagy.
- Nem! Én inkább kutyus szeretnék lenni, és akkor az emberek simogatnának, finom falatokkal kényeztetnének.
- Akkor soha többé nem lennél szabad. Az ember dirigálna neked, azt kellene csinálnod, amit ő mond.
- Akkor cica szeretnék lenni! A cicákat mindenki imádja! - lelkesedett a béka.
- A macskák ugyan szabadok, de talán pont ezért nem annyira népszerűek, mint gondolod. Számos esettel találkozom, amikor kóborlásra kényszerülnek, mert gazdáik megunták őket, vagy egyszerűen nem tudnak már gondoskodni róluk.
- Akkor legyen nyuszi! A nyuszik szabadok és gondoskodásra sem szorulnak, mégis mindenki szereti őket.
- Igen, a nyulak szabadok, de számos veszély leselkedik rájuk. Vadászsa őket a róka, a ragadozómadarak, és ha az embernél laknak, akkor ketrecbe rakják őket és elvesztik a szabadságukat.
- Akkor inkább - kezdett elbizonytalanodni a varangy - legyen lovacskák! De a meggyőződés már kezdett eltűnni a hangjából.
- A lovakat az emberek istállókban tartják, szekér elé fogják és dolgoztatják őket, de van, hogy rájuk ülnek és vitetik magukat velük. A béka csak ült a kőn és szomorúan nézett maga elé. A tokája mozgott, mintha kuruttyolni akarna, de hang nem jött ki a száján.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

- Már megmondtam, így vagy tökéletes, ahogy vagy - szólt halkán Isten.
- Az emberek kegyeibe akarsz férkőzni, de tudod-e, hogy nem minden ember undorodik a békáktól? Tudod-e, hogy néhány társad terráriumban él, ahol akkor tud enni, ha az ember ad neki, akkor látja a napot, ha az ablakba teszik és a friss szellőt a patak partján nem érezheti.
- Akkor oroszlán vagy medve akarok lenni, azok csúcsragadozók, nem pedig zsákmányállatok! Az ember is fél tőlük - erősködött a kétéltű.
- Hm. Ne gondold, hogy az ő életük könnyebb, mint a tied. Sokszor napokig vadásznak, mire élelemhez jutnak. Az ember pedig vagy rájuk vadászik, vagy cirkuszokban mutogatja őket.
- Akkor ember akarok lenni! - kiáltott fel a béka dacosan. - Az ember a legerősebb, rá nem vadászik senki!

Isten szomorúan lehajtotta a fejét.

- Az emberek kapták tőlem a legtöbbet a teremtményeim között. Adtam nekik észet a gondolkodásra, és rájuk bíztam minden más teremtményem gondozását, de úgy látom, hogy nem ismerték fel ennek a felelősségét. Képesé tettem őket arra, hogy jobbá tegyék a világot, ehelyett ők pusztítják mindazt, ami körülveszi őket. Néhányan vannak, akik azért küzdenek, hogy az ember ne rombolja, hanem építője legyen a világnak, de amíg az egész emberiség nem ismeri fel ennek fontosságát, addig sajnos nem az a legnagyobb baj a világon, hogy te elégedetlen vagy békaléteddel.

Egyre jobban elkomorult a teremtő, és már-már emelt hangon folytatta.

- Az emberre nem vadászik senki, ezt állítod. Dehogynem! Maga az ember. Háborúkat vív, mióta csak a Földön él. Örökösen elégedetlen minden egyes ember önmagával. Szebbek akarnak lenni, nagyobb jólétre vágnak, az egészségüket teszik kockára, amikor a gazdagságot hajszolják, és nem ismerik fel, hogy a gazdagság itt van körülöttük. Ember akarsz lenni?! - dübörgött a kérdés. - Hová születnél? Afrikába, éhező gyerekek?! Vagy valamelyik háború sújtotta területre?! Esetleg India valamelyik nyomornegyedére vágysz?! Persze, hogy nem! Kényelmes, boldog emberi életet akarsz, pont annyira nem látod a tökéletességedet, mint az emberek. Neked nem adtam aranyos pofikát, nem adtam kecses járást, de kaptál tőlem olyan külsőt, amivel tökéletesen elrej-

tőzhetsz ott, ahol élsz. Minden teremtményem különleges valamiben. A kutyák remek szaglást kaptak tőlem, a madaraknak adtam az eget. A zsiráf eléri a fák koronáját, te pedig két világot kaptál, egyet a víz alatt, egyet a víz felett. Hasznosnak teremtettelek, és így az emberek lehet, hogy nem csodálnak meg a szépségedért, de nagyra értékelnek. Esténként, amikor kuruttyolsz a kő tetején ülve, az emberek a házaik teraszán üldögélve hallgatják, megnyugtatja őket a hangod. Mégis elégedetlen vagy. Amikor téged teremtettelek, ügyeltem arra, hogy szabad légy. Kaptál tőlem rejtőzködő színt, hogy elbújhass támadóid elől, élelemben gazdag helyre raktalak, így hosszú, ragadós nyelveddel könnyen elkaphatod a zsákmányt. Te azon kiváltságosok közé tartozol, akik láthatják a Napot, a Holdat. Láthatod a vízparti virágokat, fákat, madarakat, de láthatod az iszap mélyén megbújó rákokat és a vidáman ficánkoló halakat is. Pont olyan elégedetlen vagy, mint az emberek! Mit gondolsz, a macska, a nyúl, vagy a medve nem panaszkodhatna nekem?! Minden teremtményemnek adtam képességeket és adtam nehézségeket is! - folytatta a teremtő szelídebb hangon. - A nehézségek arra valók, hogy fejlődjetelek, erősödjetelek.

A béka megszeppelve üldögélt és ijedten kérdezte:

- Haragszol rám. Mégis eljöttél hozzám, amikor hívtalak. Miért?
- Mindig, mindenkihez elmegyek, ha szólít, csak legtöbbször észre sem veszik a jelenlétem, annyira el vannak foglalva a nyafogással. Nem hallják meg a tanácsaimat, nem érzékelik intő jeleimet.
- Lehet, hogy csak az a baj, hogy nem hisznek benned.
- A hit fontos dolog, de a hitnek része az önmagukba vetett hit is, hinniük kell saját magukban. Bízniük kell abban, hogy mindazok a tulajdonságok, amikkel felruháztam őket, képessé teszi őket arra, hogy minden álmukat valóra váltsák.
- Te vagy az Isten, miért nem számolod fel az éhezést, törlöd el a háborúkat?
- Néha beavatkozom, hiszen hozzád is eljöttem. Az embert a magam képmására teremtettem. Minden egyes ember egy kicsit isten is, képesek a teremtésre, csak fel kell ismerniük ezt a képességet. Az Ő dolguk most már a megteremtett világban a további teremtés, olyan világban fognak élni, amelyet maguknak alkotnak.

Isten ekkor felállt, jelezve, hogy befejezettnek tekinti a beszélgetést, de még távoztában visszaszólt a békának:

- Szeresd a világot úgy, ahogy van, tedd hozzá a tudásod legjavát, mindazt, amire képes vagy! Ne akarj más lenni, mint aki vagy, mert minden és mindenki a maga tökéletlenségében tökéletes.

Farkas Erzsébet: Fontos az együttérés

Gina vagyok, egy nagyvárosban élek családommal, férjemmel és két lányommal. A gyerekek a közeli iskolába járnak, és sok barátjuk van. Én egy nagy kórházban dolgozom, belgyógyászként. A munkám mindig rutinszerűen végeztem, a célom a helyes diagnózis felállítása, fűtültem a tiszteletre, az emberek érzéseire, nem érdekelt az sem, ha rettegtek tőlem. Nem szerettem a munkám, nagyon egyhangú volt, ezért olyan munkát kerestem, ahol jobban ki tudtam használni a képességeimet. Egyszer csak váratlanul megcsörrent a telefon. Egy kis település polgármestere hívott, hogy lenne-e kedvem körzeti orvosként ott dolgozni. „Persze, hogy lenne” - válaszoltam. „És mikor kell kezdenem?” - kérdeztem. A válasz: „Ha lehetséges, még a héten.” Nagyon örültem az új lehetőségnek, és elújságotam a családomnak. A férjem nagyon örült, de a gyerekek nem, mert ott kellett hagyniuk a barátokat. Buzdítottam őket. „Ne féljete, ott is barátokra lelhetete!” Eljött a várva várt nap. Elinultunk egy új élet felé. Izgalmas életnek néztünk elébe. Megérkeztünk az új otthonunkhoz, és csak ámultunk, hogy milyen nagy és szép az új házunk. Az épületet egy kis folyó vette körül. Csodálatos fák, virágok díszítette a tájat. Néztük a gyönyörű madarak röptét. A teret békák hangja töltötte be, és a tücskök zenéje. Szippantottunk a friss levegőbe. Isten veled, koszos nagyváros! Igyekeztünk otthonossá tenni a házat. Sikerült szépen berendezkednünk, a gyerekek is örültek a szép tájnak, és hamarosan barátokat is találtak. Esténként ezernyi csillag ragyogott felettünk, amit a város fényei miatt nem láthattunk eddig. Nemsokára elkezdhettem dolgozni az új munkahelyen. Sajnos eleinte nem volt sok páciensem, mert nem ismertek még. Igyekeztünk beillesz-

kedni, jobban megismerni a szomszédokat és az ott élő embereket, talán akkor majd megbíznak bennem, ezért fogadást is tartottunk a házunknál. Teltek a napok, és egyszer csak egyre több beteg keresett fel. Mindenkinek hasonló tünetei voltak, ezért úgy gondoltam, biztos vírusos járvány. Az összes beteg nagy fájdalomra panaszkodott. Felírtam gyógyszereket, az majd segít, mondtam nekik, akkor még nem érdekelt különösebben az ügy, és nem éreztem át a fájdalmukat, ezért sokan visszajöttek és sérelmezték, hogy nem vizsgálom meg eléggé a betegségüket úgy, ahogy kellene. Nyugtattam őket: Nem kell olyan komolyan venni, hamar meggyógyulnak. Sajnos nem így történt. Egyre több ember jött a rendelőbe. Nem értettem, hogy mi történik a faluban. Észrevettük a férjemmel, hogy esténként egyre kevesebb tücsökHzene szólt, fogalmunk sem volt, hogy miért. A tó mellett sétálva egyre több beteg állapotot találtunk. Az udvarunkban egyszer találtam egy gyönyörű békát. Fel is kiáltottam: „Milyen gyönyörű béka!” Élénksárga színe volt és fekete pöttye. Megfogtam és kitettem az udvarunkból, nem sejtettem, hogy emiatt milyen nagy bajba kerülök. A következő napon én is rosszul lettem, és megtapasztaltam azt a fájdalmat, amiről a betegek beszéltek. Nagyon gyenge lettem. Nem tudtam, mitől érzem magam így. Aztán eszembe jutott a béka. „Lehet, hogy ők terjesztik a betegséget?” Látuk, hogy a békák ellepték a környéket. „Most mit tegyünk?” - kérdeztük egymástól. Olyan súlyossá vált a helyzet, hogy ki kellett hívni a hatóságokat, hogy kivizsgálják a betegség okát. A kutatóorvosok begyűjtöttek néhány példányt, hogy megtudják, milyen fajról van szó. Rájöttek, hogy a béka bőrén olyan méreg található, amivel, ha érintkezünk, azonnal bekerül a bőrön át a vérkeringésbe, és ez nagyon veszélyes, akár halálos is lehet. Az iskola termében vizsgáltak bennünket. Türelmesek és kedvesek voltak. Én is a betegek közt voltam, és most érzem meg, hogy mennyire fontos, hogy ne csak a betegségekkel foglalkozunk, hanem az emberrel, az emberek érzéseivel. Nagyon szégyelltem magam. Hogy ezek az élőlények hogyan kerültek oda és honnan jöttek, nem tudtuk. A tudósok viszont rájöttek, hogy ez a faj nem itt honos, és biztos, hogy egy hajó hozta be őket. Mindenki nagyon félt, és még az udvarra is félve mentünk ki. Sokszor a házakba is bementek,

ezért kiszolgáltatottnak éreztük magunkat. Most már értettük, miért hallani egyre kevesebb tücsökzenét. Közben a békák egyre jobban terjeszkedtek, és gyorsan elszaporodtak. A háziállataink sem voltak biztonságban, ezért már nagyon szerettünk volna tőlük megszabadulni, visszaküldeni őket oda, ahol a természetes élőhelyük van, ahol nincsenek emberek. Összefogott a falu és kesztyűben elkezdtek a békákat összefogni. Nagyon nagy feladat volt, mert már nagyon sokan voltak, de nagy örömünkre sikerült mindet elkapni. A természetvédők el is vitték őket, arra a helyre, ahol élnek. Újra félelem nélkül sétálhattunk a tóparton és az udvarunkban. Esténként újra tücsökzene töltötte be a tereket, és visszajöttek a szelíd békafajok. Lassan mindenki meggyógyult. Én is eléggé szenvedtem, de sokat tanultam belőle. Jobb orvosá váltam. Most már nemcsak a betegség érdekel, hanem a beteg is, és ezt észrevették a pácienseim is. Nagyon jó kapcsolatot ápolok mindenkivel a faluban. Megtanultam, hogy milyen fontos a kedvesség, az együttérzés, mert sok szeretetet eredményez.

Kutasi Horváth Katalin: Átok-bumeráng

Volt egy település
Ó-Mátra szívében,
Sok-sok béka lakta,
Nád és sás között.
Lápos mocsár volt az,
Esővíz táplálta,
Sekély volt a vize,
Csupa ingovány.
Horgásztónak bevált,
Csónak is átjárta,
Kacsák lubickoltak
gyönyörű vizén.
Sokan elkerülték,
Akármilyen szép volt,

Átkozottnak hitték,
Óvakodtak hát.
Volt is ennek oka,
Az öregek tudják,
Hogyha szépen kéred,
Talán elmondják.

Mindent tudni akarsz?
Jobb, ha békává válsz,
Génjeikben úszik
A titok tovább.
Hogyha ebihalként
Öntudatra ébredsz,
Megsejted a múltat,
S félelmük okát.
Élt itt néhány asszony
Békabőrbe bújva,
Unkanyelven szóltak,
S megbolydult a tó.
Hogyha kuruttyoltak,
Felfordult a csónak,
Kiszakadt a háló,
Kirepedt a szák.
Na jó, elárulom,
Én voltam az egyik,
Hogyha jól viselkedsz,
Mesélek tovább!

Vénasszonyok voltunk,
Pletykapadra ültünk,
Naphosszat káráltunk,
Haragudtak ránk.
Meggzóltuk az ifjút,
S ugyanúgy az aggot,
Egyre kritizáltuk,

Aki arra járt.
Akármit is tettek,
Jó semmi sem volt már,
Igaz, ami igaz,
Így ment ez soká.
Addig kiáltottunk
Kígyót, no meg békát,
Hogy fogott az átok,
Lássatok csodát!
Elmesélem mindjárt,
Hogy esett az eset,
Bár nekünk már mindegy,
Ti okuljatok!

Szájára vett minket
Csúfos falu nyelve,
Boszorkának hittek,
Üldöztek is hát!
Igaz, békanyelven
Mondtuk, amit mondtunk,
De csak azt akartuk,
Hogy ne értse más!
Sátán módra hangzott,
Amit karattyoltunk,
Néha csak mímeltük:
Megértjük egymást.
Inkább elkerültek,
Hogyha megtehették,
Lesütötték szemük,
Nem is néztek ránk.
Néha megdobáltak,
Leöntöttek vízzel,
Hamut szórtak felénk,
Elcsenték ruhánk.

Visszájára fordult
Minden, amit mondtunk,
Pláne, megvalósult
A békavarázs.
Most itt ugrándo-zunk,
Hűvös ez a mocsár,
Hiába kvartyogunk,
Nem figyelnek ránk.
Azt hiszik, egyhangú,
Sőt, monoton dalunk,
Hogy csak ismételjük
Ugyanazt tovább.
Utánoznak néha,
Azt hiszik, hogy vicces,
Pusztit dobnak felénk,
Dőre egy szokás!
Királyfinak néznek,
Majd hullámot vetnek,
Kő hull csobbanással,
Felbugyog a mély.

Hogy most asszonynak látsz?
Varázslat az oka,
Unatkozom néha,
Végtelen a lét;
Béka vagyok régen,
Ki asszony volt egykor,
Halhatatlan lettem,
De elkárhozok.
Aztán petemódra
Jó előlről kezdem,
Soha nem pihenek,
Csak hogyha eszem.
Tíz-tizenkét évet

Kuruttyolok végig,
Vartyogásom hallod
Lapátod alól.
Ladikot süllyesztek,
Damilt is szaggatok,
Dülledt szemem ijeszt
sötét éjjelen.

Nem lehettem ember,
Bumeráng volt átkom,
Békát kiabáltam,
S visszaszállott rám.
Ha meglátnak olykor,
Méregbe gurulnak,
Varangyomat ütik,
Pedig lapulok.
„Fertelmes egy béka!
Nem is egyedüli!
Van hasonló néhány.
Rokonok talán?”
Ez fordul fejükben,
Néha ki is mondják,
Bosszút állok olykor,
Bár elég bután.
Szép ez a kis nádas,
Jól megférnénk benne,
Miért is bántanak?
Haragszanak rám?

Büntetésem súlyos,
Túl sokat pletykáltam,
Már nem szólok semmit,
Inkább csobbanok!
Van itt elég csoda,

Kacsa hasít tova,
Átsüti a napfény
Tavunk felszínét.
Rovar szárnya rezeg,
Kívánatos falat,
Szivárvány nő fölénk,
Mégis van remény!
Ne szülessék újra,
Elég volt békaként!
Ma sem vagyok egyéb:
Ember-ivadék!

*

Van egy település
Szép Mátra szívében,
Jó sok béka lakja,
Nád és sás között.
Lápos mocsár volt rég,
Esővíz táplálta,
Jó sekély a vize,
Csupa ingovány.
Horgásznak is benne,
Csónak úszik rajta,
Kacsák lubickolnak
Gyönyörű vizén.
Sokan felkeresik,
Megnyugtató tájék,
Nincs már megátkozva,
Látogatják hát.
Ismered a múltját,
Nem kell elmesélnem,
Összetört a konok
Átok-bumeráng.

Holécziné Tóth Zsuzsa: A krumplisverem

Volt a tanyánk végében, a nagy diófa alatt egy krumplisverem, olyan félig a földbe ásott, kátránypapírral és homokkal fedett, ólajtóval lezárt tárolóhelyiség, amit még a nagyapám készített. Mesélte, hogy amikor az olasz hegyekben katonáskodott (az első világháborúban), akkor ehhez hasonló bunkerekben húzódtak meg a fagyhalál elől. Hazatérve úgy gondolta, a krumpli, cékla, káposzta és levezöldségek tárolására itthon is jó lesz egy ilyen verem. Praktikus volt, mert a kamrában könnyebben fonnyadtak télen a zöldségek, mint itt, a föld alatt.

Nekem tetszett, hiszen nyáron - amikor üresen állt - be lehetett kukózni oda a babákkal, és a hűvös veremben jókat játszottunk Pannival, az unokahúgommal. Télen viszont mindig apu ment ki, ha a veremből zöldséget vagy krumplit kellett behozni, és én egyszer megkérdeztem az anyukámat:

- Anyuka sose megy ki a veremhez? Miért várjuk meg mindig az aput, hogy hazaérjen a munkából, ha pár krumplit kell behozni? Nem lehet az olyan nehéz, talán még én is be bírnám hozni!

- Nem, kislányom, jobb, ha apu megy, ő tudja, hogyan kell visszatámasztani az ajtót, nehogy megfagyjon benne a télire eltett zöldség. Annak meg, hogy én nem megyek le... nos, annak története van!

Kicsit kérleltem, hogy hagyja abba a mosást, pihenjen meg, és meséljen. Végül ráállt, és elmesélte, hogy amikor ő még csak úgy 7-8 éves lehetett, és a közelben, egy másik tanyán éltek, az anyukája hiába kérte az otthon lévő nagyobb fiúk valamelyikét, hogy hozzon krumplit a kumpér laska sütéséhez. Anyu viszont gyorsan fogott egy szakajtót, és ment az istálló alatti pincéhez, ahová néhány létrafokon kellett lemenni. Esteledett, nem volt a múlt század harmincas éveiben még villany a lakásban sem, nemhogy egy veremben, így inkább csak tudta, mint látta, hogy hol van a krumplirakás, amiből találmra elkezdte szedegetni a kisebb-nagyobb krumplikat. Egyszer csak érezte, hogy valamelyik puha, de gondolta: azt is beleteszi, majd anyukája kidobja, ha azért puhább, mint a többi, mert rothadni kezdett. Két ilyet is talált, sietve rádobálta a többit, aztán fölcipelte a létrán a szakajtót, és ment vele befelé a

konyhába. Beérve anyukája mondta, hogy tegye csak le oda a sparhelt mellé, nem baj, ha kicsit átmelegszik, mielőtt pucolni kezdik. Anyukám így is tett, majd kisvártatva eszébe jutott, hogy megmutatja anyukájának a puhább krumplikat - mintegy várva a dicséretet, hogy a sötétben is megtalálta -, de legnagyobb rémületére, ahogy a szakajtóhoz lépett és belenyúlt, abból vartyogás hallatszott. A puha krumplinak nézett nagy varangyos béka - ami valószínűleg a téli álmát aludta a krumplisveremben - kissé felmelegedett a tűzhely mellett, és felháborodottan tiltakozott, amint Ilonka a kezébe vette. Persze anyukám óriásit sikoltott, és menekült a szakajtó mellől, a bátyjai pedig jót nevettek rajta. Sőt, még csúfolódtak is, hogy Ilának abból a puhábból főzzön ám mama, de aztán az édesanyjuk jól összeszidta a fiúkat, hogy nem elég, hogy lusták, és jobban szeretnek a kemencepadkán melegedni, de még piszkálják is azt a szegény kislányt. De anyun ez már nem segített. Az emlékezetes békás nap óta irtózott még a legkisebb levelibékától is, és soha többé, még felnőttként sem mert lemenni a verembe.

Ahogy anyukám a történetet befejezte, a konyhában üldögélő Tóth nagyapám is megszólalt:

- Hát még akkor mit szóltál volna, Ilkám, ha úgy jársz, mint én! Tudjátok, jó időben Anyuska szeretete jól átszellőztetni esténként a lakást, sokszor sötétedés után is nyitva volt még az ajtó. Aztán egyik hajnalban, amikor mentem volna ki az árnyékszékre, érzem, hogy a papucsomban valami puha van. El nem tudtam találni a sötétben, mi az, először még arra gondoltam, tán a macska belepiszkított. Így hát meggyújtottam a petróleumlámpást, aztán kiráztam a papucsból azt a puha valamit, ami bizony felháborodottan arrébb ugrált.

- Jesszusom! Csak nem egy varangyos béka költözött apuka papucsába?
- sikkantott föl anyu, akit már a gondolattól is kirázott a hideg.

- De bizony, az volt! Kerítettem egy söprűt meg egy lapátot, oszt szépen kitessekeltem őt a szobából. Biztos a kis kacsaszatóról jött föl téli szállást keresni. Tudod, Zsuzsikám - fordult oda hozzám -, a varangyos békák télen nem a tóban laknak, hanem keresnek egy jó kis üreget és elvermelik magukat. Hát ez bizony az én nagy öreg, bőrcsizmából csinált papucsomat találta alkalmas szállásnak!

Császár József: Békales

Elindultam békalesre,
máris kísérom akadt.
Dorka és Gergő testvére
rögtön utánam szaladt.

- Papa, mi is veled megyünk,
figyelni mi is tudunk,
megígérjük, csendben leszünk,
ha kell, hát szót fogadunk.

Átszeltük a tarka mezőt,
tónak vettük az irányt,
utána a kerek erdőt,
élveztük a félhomályt.

A két gyerek zajolt, ugrált
- nem lesz ebből békales -,
lótott-futott és kiabált;
ez csak kirándulás lesz.

Kiértünk az erdőszélre,
ott megálltak csendesen,
a békás tó nincs már messze,
most már jönnek rendszeren.

Szépen, lassan továbbmentünk,
ezer béka brekegett,
hangjuk nagy hirtelen megszűnt,
csobbanás következett.

Loccsant a víz, sok-sok béka
vízbe ugrott hirtelen;
szóltam: - Látod, kicsi Dorka,
léptünk mégsem nesztelen.

Megpihentünk lent, a stégen,
néztük a liliumot...
Nem messze, egy nagy levélen
lusta béka napozott.

Takács Mária: Pók fogta béka (Limerick)

Egy nagyobbacska Nephila pók,
szőrös hasú és kissé pufók,
egy nap békát fogott,
mérgében dohogott,
úgy látom, ma éhen maradok.

Dobó Georgina: Békák

Varangyos vagy zöld,
Pusztítsa el mind a Föld!
Otromba állat!

Kutasi Horváth Katalin: Békasírám

Magányom mocsár,
Mélyül, belesüllyedek.
Kihúznál, mondd csak?

Ingovány a lét,
Holnapunk bizonytalan,
Süpped a remény.

Nád-fedezékem
Elhajlik, nem takar el,
Szél borzolja szét.

Vadkacsák nélkül
Mit ér a láb, régóta
Egyedül úszok.

Arany napkorong
Fénylett a tavon nemrég,
Elnyelte a víz.

Felhők riadnak,
Hínártól karolt vágyak
Bugyognak felém.

Porontyaimtól
Terhes a zöldes felszín,
Felnövekednek?

Kvartyogok mélán,
Kuruttyolásom fájó,
Brekegjek messzebb?

Elnyeli hangom
Saját szívdobogásom,
Zihál a tüdőm hozzá.

Torokzacskómat
Egyre csak jól felfújom:
Egyhangú dallam.

Kétéltű létem
Nincs miért irigyelned!
Varanggyá lennél?

Göcsörtös múltam
Kiül bőrömrre némán -
Csusszanó emlék.

Tappancsom nyúlik,
Bánatom ugrat messze,
Hogy szabaduljak?

Velem marad búm,
Nem pereg rólam árnya,
Szárítja bőröm.

Mérget is szítok,
Félelmem kiizzadom,
Merre lövelljem?

Messzire nyújtom,
Vadul kiöltöm nyelvem,
Bekebelezlek.

Habzsolnék mindent,
Mit el soha nem értem -
Kihűlt a vérem.

Lelassul létem,
Csendesül bosszúvágyam,
Iszapba bújok.

Kiásom magam,
Ha érdemes lesz végre.
Vagy lejjebb ássak?

Merjek remélni?
Adjak egy újabb esélyt
Az elmúlásnak?

Brekeg a szellő.
Visszabrekegni késő?
Hátha egy béka...

Győri Nagy Attila: Casanova

Casanova nem szenvedett önbizalom-hiánytól. A többi béka között mindig felemelt fejjel sétált, hol rákacsintott a lányokra, hol a feneküket paszkolta meg. A férfiak irigykedtek rá, de tisztelték is, így előre köszöntek neki. Minden nap szánt rá pár órát, hogy körbejárja a tavat és mindenki láthassa. Már az édesapját is Casanovának hívták, tőle örökölte a nevet. A többi béka nem gondolt bele, mitől is ilyen népszerű, csak azt látták, hogy az emberi szépasszonyok össze-vissza csókolgatják. Érthetetlen volt ez számukra, mert ha rájuk néztek az emberek, a legtöbbször az utálatukat fejezték ki. Mindenki úgy vélte, Casanovának személyes varázsa van, aminek még az ember se tud ellenállni. Az igazi okot azonban csak ő tudta, és úgy őrizte, mint a világ legnagyobb kincsét.

Az idő vasfoga azonban őt se kímélte, szomorúan számolgatta bőrén az újabbnál újabb ráncokat. Aztán egy nap odalépegetett legnagyobb fiához.

- Gyere csak, fiam, beszédem van veled! - mondta határozottan.

Marci érdeklődve és tisztelettel figyelt rá, kíváncsi volt, mit akarhat tőle az apja. Ritkán beszélgettek, és ezeket az alkalmakat sokra tartotta, megőrizte őket emlékezetében. Minden pillanatát fel tudta idézni, mikor megtanította őt, hogyan kell legyet fogni.

- Figyelek, apám! Mit szeretnél?

- Tudod te, miért hívnak engem Casanovának?

- Nem, azt igazából nem tudom. Nagyapát is így hívták, gondolom, tőle örökölted a nevet.

- Ez igaz. De vajon ő miért kapta? Ne gondolkodj tovább, mert ez egy olyan titok, amit úgyse találsz ki. Családi titok, amely apáról fiúra száll. A mi családunk legnagyobb kincse, és most eljött az idő, hogy ezt megismerd. Mától te is tudni fogod, és ha jól használod, egy napon te is Casanova lehetsz. Vigyázz rá, mint a legféltettebb dologra.

- Rendben, apa! - Marcit elöntötte a boldogság és az izgatottság keveréke, már szinte tűkön ült, de nem merte siettetni apját. - Hallgatom.

- Amikor találkozol egy szép asszonnyal az emberek közül - csúnyával nem érdemes, csak ront a marketingen -, ne ijedj meg tőle, hanem mondd el neki a következő dolgot: *Biztosan ismered a történetet a bé-*

kává változott hercegről, akit meg kell csókolni, hogy visszaváltozzon. Erre ő bólogatni fog. Na, ekkor már nyeregben vagy. Szépen húzd ki magad, széles szájjal mosolyogj, és közöld vele, te vagy az a béka. Anyyira vágynak egy hercegre, hogy össze-vissza fognak csókolgatni. Ezután mondd nekik, hogy csukják be a szemüket. Erre nem azért van szükség, mert átváltoznál bármivé is, hanem azért, hogy el tudj onnan gyorsan menekülni. Nem árt, ha ezt pár másik béka is látja, mert amilyen pletykások, szájról-szájra jár majd a híre az esetnek.

Pelesz Alexandra: Béka úr

Alig vártam, hogy eljöjjön végre az este.

Szokásos rituálémhoz készülődve lépek ki az ajtón, és egyenesen a közeli tó felé indulok. Ha nem lennék ennyire magam alatt, valószínűleg csodásnak látnám ezt a nyári estét, szépnek hallanám a tücskök ciripelését, élvezném, ahogy a meleg szellő simogatja a bőröm.

De nem vagyok rá képes, hogy bárminek is örüljek.

Pontosan egy hónappal ezelőtt maradtam teljesen magamra. Azaz, majdnem teljesen. A nővérem vigyáz most rám. Mivel ő már felnőtt, keresettel rendelkező ember, így hála Istennek vele maradhattam anyu halála után. Apu már rég meghalt, amikor még egészen kicsik voltunk.

Letörölök egy könnycseppet, ami akaratom ellenére buggyan ki a szemem sarkából. Én még most is kicsinek érzem magam. Kislánynak. Lehet, hogy tizenyolc évesen ennek nem így kellene lennie, de én képtelennek érzem magam arra, hogy a szüleim nélkül éljek tovább.

Anyyira szükségem lenne valakire, aki minden este magához ölel, hogy érezzem, fontos vagyok. Hogy valaki szeret. És hogy valakit én is szeretethetek. Szükségem lenne rá, hogy valaki miatt úgy érezzem, érdemes reggelente felkelnem.

Magányos vagyok.

Brigi próbál törődni velem, én tudom, de annyira lefoglalja mindaz, ami velem együtt a nyakába zúdult! A házimunka, a főzés, a csekkek, a munkahelye, minden, amit most anyu helyett neki kell csinálnia. Persze

igyekszem segíteni, de ez hirtelen akkor is sok. Sajnálom. Őt is, és magamat is, mert arra már nem marad ideje és energiája, hogy észrevegye, mennyire magam alatt vagyok. Mennyire magányos vagyok.

A magasra nőtt gazos fűből végre kilépek az én kis titkos helyemre: egy ütött-kopott, rozoga stégre, ami úgy egy méternyire nyúlik be a víz fölé. Törökülésbe helyezkedek, arcom a lenyugvó Nap felé fordítom, és várom, hogy megérkezzen elmúlt harminc napom leghűségesebb társa. Nem kell sokáig türelemmel lennem.

Brekegést hallok, balról, egészen közélről, mint mindig.

Óvatosan mozdulok: kinyitom a szemem, aztán a hang irányába lesek.

A béka ott ül a kövön, alig egy méterre tőlem, ugyanúgy, mint az elmúlt hónapban minden este.

- Hát itt vagy - mosolygok rá, mire hangosan brekegni kezd.

Amikor befejezi, csak akkor szólok meg újra.

- Örülök, hogy a ma estét sem kell magányosan töltenem, Béka úr - mondom neki csendesesen.

Ez a zöld kis állat többet tud rólam, mint bárki más a világon. Minden este meséltem neki magamról, és ő türelmesen hallgatott. Beszéltem már neki a gyerekkoromról, Brigriről, a nagyiról, aki néhány éve halt meg, az iskoláról, a közelgő érettségiről, a barátnőimről. Aztán tegnap este elsírtam neki anyu haláláról is mindent: a balesetet, az utána következő, embert próbáló napokat, a kómát... végre kiadtam magamból a fájdalmat, csak sírtam, zokogtam, a béka pedig ült a kövön és hallgatott.

- Kár, hogy nem a mesében vagyunk - mondom neki szomorúsan. - Akkor most megcsókolnád, aztán lenne belőled egy daliás királyfi, aki segít túljutnom ezen az egészen.

Brekegés a válasz.

A víztükörre pillantok, apró hullámok fodrozódnak csak a felszínén. Csodaszép, ahogy a lenyugvó Nap fénye táncol rajta. Bárcsak ne egy béka társaságában kellene gyönyörködnöm benne!

- Tudod, Béka úr - fordulok hallgatóságom felé -, van a suliban egy srác. Évfolyamtársam. Néha beszélgetünk egy kicsit szünetben, néha összeakad a tekintetünk, és olyankor valami kellemes bizsergés támad a gyomrom tájékán. Olyankor néhány pillanatra elfelejtem, mennyire ma-

gányos is vagyok, és mennyire fáj, hogy anyu meghalt. Jó lenne többet beszélgetni vele.

A béka némán kémléli a vizet.

Lehunyam a szemem, magam elé képzelem Kristófot. Elképzelem, mennyire más lenne úgy ülnöm itt, ha a fejem a vállára hajthatnám.

Nagyot sóhajtok, majd újra a kis zöld barátomhoz fordulok.

- Tudod, ha Kristóf itt ülne velem esténként, már jobban lennék. Mert ő mindig megért, még félszavakból is. Nem sokat beszélünk, de amikor alkalom adódik és szóba állunk egymással, olyan, mintha már ezer éve ismerném. Mintha ismerné a gondolataimat, az érzéseimet. Olyan jó lenne vele ülni itt! Neki mesélni. Hagyni, hogy átöleljen, amíg sírok. Anyát senki nem pótolhatja... de tudod, ő egy kicsit kitöltené azt a hatalmas ürességet, ami tátong bennem. Ha vele lennék, nem nyomna annyira a magány.

Megint kibuggyan egy könnycsepp, de most nem törölöm le. Hagyom, hogy kövesse egy másik is, hagyom, hogy szépen sorban potyogjanak lefelé.

Béka úr hangos kuruttyolásba kezd, percekig abba sem hagyja. Talán így akar vigasztalni.

Míg ő brekeg, én kisírom magam, aztán felállok, hogy hazainduljak, ő pedig hangos csobbanással beveti magát a tóba.

- Holnap jövök! - intek a víz felé, majd hazaballagok.

Sajnos azt kell mondjam, így, hogy elkezdődött a nyári szünet, és suli helyett itthon kell ülnöm, még rosszabb minden. És ez még csak a második nap. Már egész délután azt vártam, hogy este kimehessek egy kicsit a stégre, és mesélhessek az én zöld barátomnak.

Lehet, hogy bekattantam, és lehet, hogy Béka úr helyett egy pszichológusra lenne szükségem. Mindegy. Szerintem amíg tudatában vagyok annak, hogy egy békával való beszélgetés nem tartozik éppen a normális tevékenységek közé, addig nincs baj.

Vacsora után segíték Briginek a mosogatásban, aztán indulhat a harmincegyedik tóparti estém.

Tíz perccel később már törökülésben ülök a stégen és várom, hogy megjelenjen a hallgatóságom. Lehunyam a szemem, arcom a nap felé fordítom, próbálom élvezni, ahogy simogatnak a sugarak.

Mintha csak anyu simogatna.

Bárcsak anyu simogatna!

Még mielőtt zokogásban törnék ki, a mobilom rezegni kezd a zsebemben.

- Ki lehet az ilyenkor? - mormogom félig hangosan és megnyitom az üzenetet.

„Örülök, hogy újra eljöttél. Kérlek, hunyd le a szemed! Béka úr”

Bámulom a képernyőt.

Most már tuti, hogy bekattantam.

Zavartan nézek körül, de sehol nem látok senkit és semmit. A békát sem. Egyedül vagyok. Megcsípem magam, mert a nagyi mindig azt mondta, így kell kipróbálni, hogy ébren vagyunk-e. A bőröm sajog, ahol belecsíptem, szóval ébren vagyok.

A telefonom újra megrezzen.

„Hercegnőm, bízz bennem! Hunyd le a szemed! Béka úr”

Erre már majdnem hangosan felvihogok, de az utolsó pillanatban megdöntöm magam: nem akarok végképp bolondnak tűnni. Megint körbenézek, de még mindig csak a gaz, a nádas, a tó, az égbolt és a stég a társaságom.

Megrántom a vállam. Mit veszíthetek?

Engedelmeskedem Béka úrnak.

Lehunyam a szemem, sőt, erősen összeszorítom, hogy még véletlenül se leshessek.

Halk neszezést hallok, de nem pillantok fel.

Jöjjön, aminek jönnie kell.

Összerezzenek, amikor finom érintést érzek a számon. Egy leheletnyi csókot.

Megcsókolt a béka?

Sikítsak? Vagy örüljek?

Érzem a leheletét az ajkamon, olyan közel van.

- Szép estét, Hercegnőm! - hallok meg egy ismerős hangot.

Mégiscsak álmodom. Nem jött be ez a „megcsípem magam” próba.

Újabb finom érintés a számon.

Nem is gondoltam volna, hogy egy béka ilyen jól csókol.

- Most már kinyithatod a szemed - súgja.

Fepillantok.

Aki a szemembe néz, és éppen megsimogatja az arcom, a legkevésbé sem tűnik sem zöldnek, sem nyálkásnak, és főként nem békának.

Inkább Kristófnak.

Kell pár másodperc, mire felfogom, hogy tényleg ő ül velem szemben a stégen.

- Te meg hogy kerülsz ide? És hol van Béka úr? - kérdezem elkerekedett szemmel.

Kristóf kuncogva húz magához. Szorosan átölel, én pedig nem teszek semmi mást, csak hagyom magam. Belesimulok a karjába.

- Béka úr ott ül a megszokott helyén, nézd csak!

Elhúzódom, de éppen csak annyira, hogy lássam a követ, rajta az én zöld barátommal.

Újra az ölelésbe bújok.

Egy ideig csak fogjuk egymást, aztán Kristóf feláll és magával húz engem is.

- Gyere, mutatok valamit!

A stégemről bevetjük magunkat a gazba, majd néhány lépéssel később újra a tópartra érkezünk: egy hasonlóan rozoga stégre, mint az enyém.

- Látod, ez itt az én menedékem. Alig két méterre van a tiédőtől, csak a nádastól és a gatzól nem látni át az egyikről a másikra. Viszont hallani lehet mindent - mosolyog rám, én pedig érzem, hogy forróság önti el az arcom, ahogy megértem szavainak jelentését.

- Az elmúlt hetekben Béka úrral együtt én is hallottam mindent, Leila. És én is érzem a bizsergést, amikor veled vagyok. Engedd, hogy mostantól kitöltsem azt az ürességet, amiről esténként mesélsz. Engedd, hogy letöröljem a könnyeid. Hogy én legyek a mesebeli herceged...

Ártatlan, gyengéd csókban olvadunk össze.

Körülöttünk nincs más, csak a tó, a nádas, az égbolt és Béka úr, aki hangosan kuruttyolva üdvözli az új életem kezdetét.

**Állandóan frissülő irodalmi pályázatok a
http://poeta.hu/ingyen_oldal**

*A Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
